

Det jordiska paradiset : poem /

Petersson, C. H.,

81 A Br.

Det
Nordiska
Paradiset.

Poem

af

C. H. P.

Wexjö.

C. G. Södergrens förlag.

1860

193

Ordinatio

. 1771

1771

1771

1771

1771

C. G. Götzsche Verlag

Det jordiska Paradiset.

Är Paradisets port för alltid sluten
För människan på hennes pilgrimsfärd
Igenom werlden, der hon är förskjuten
Af verklig glädje och af oro tärd?
Är ingen ingång mer till Eden bruten,
Än den, som engeln stängde med sitt swärd? —
O, hwarför gafs det, när det skulle slutas
Så plötsligt till, och aldrig mer få njutas?

Så frågar du inunder mulna skisten,
O, menflighet, och tunga suckar drar.
Men om du slitigt will ransaka Striften,
Så skall du få det trösterika swar,
Att genom Honom, som stod upp ur griften,
Dig längesedan wägen öppnad war
På nytt till Paradis, blott angelägen
Du är att låta föra dig den wägen.

Hvad är ett Eden i naturens rike,
 Om ej ett samfund ibland men'skorna,
 Som närmar sig till englasamfunds like
 I allt och hwarje uti himlarna? —
 Ifrån Guds bud wi ej med uppsåt wike,
 Och himlen skola wi inom oss ha'
 Ne'n här på jorden och som bröder wandr,
 I paradissst glädje med hwarandra.

Så länge menniskan med ödmjukt sinne
 Lät leda sig, som barnet af sin far,
 Wid himlasfadrens hand och i sitt minne
 Blott hörsamhet för Herrens wilja bar,
 Så länge lefde hon i Eden inne
 Och öfversäll och himmelskt lycklig war,
 Ty kärleken i hennes hjerta glödde,
 Till Gud och Nästan och blott sällhet födde.

Men småningom fick kärleken till werlden
 Och egenkärleken i hjertat gro,
 Och rättesnöret under lefnadsfärden
 Blef sjelfwiskhet af en inbillad tro.
 Med hågen rigtad ifrån Gud till flården
 Lät Adam allt wid sinnlighet bero,
 Hon blef den orm, som menskans frid förstörde,
 Och den bedragne utur Eden förde.

Se'n hörde brott till ordningen för dagen,
 Snart ligger Abel, simmande i blod,
 Till döds utaf en wredgad broder slagen,
 Som tro med kärlek para ej förstod.
 Allt mer och mer fick ondskan öfvertagen
 Tills jorden dränktes i en syndaslod,
 Och endast Noach, under fromma böner,
 I arken räddad blef med sina söner.

I våra prisade upplysta tider
 Bestinna snarligt hwad din frid tillhör,
 Du stolta menskobarn, att ej omsider
 Din klofskap dig i ewig ofärd för!
 Betycktas klagan, då du lagern wrider
 Kring egen tinning, ej ditt hjerta rör.
 Hur mången Abel ligger här ej slagen,
 Hvars blod skall ropa högt den sista dagen!

Nu långt ifrån ett paradys är jorden
 Och långt ifrån Guds afbild menskan är.
 Ack, en den andras plågoris är worden
 Och röjer samma herrskarebegär,
 Bland söderns blommor som bland is i norden!
 Inbördes hat man till hwarannan bär
 I stället för, hwad Kristus bjöd och lärde,
 En systonkärlek, som ger lifwet värde.

Hwar är wäl orsaken härtill att söka
 Bland menniskor, som ega Herrans Ord
 För andra Gudar deras offer röka,
 An Den af Hwilken stapelsen är gjord,
 Som wille kannedomen om Sig öka
 Då sjelf Han nedsteg på wår låga jord
 Att frälssa alla, som af hjertat trodde,
 Att Gudomsfullheten i Honom bodde.

De Christna (detta stöna namn de bära
 Fastän de glömt det nya kärleksbud,
 Som Christus hjuder i Sin milda lära
 En hwar att öfwa, som will bli Hans brud)
 Ge Honom, på sin höjd, en delad ära
 I dyrkan af en trepersonlig Gud,
 Fast Han, som eger i Sig Sjelfwan hela
 Treenigheten, kan med ingen dela.

I wäktare på Zions murar, eder
 I främsta rummet Herren Jesus ber:
 Mansaka Skrifterna; ty folkets seder
 Bero på Läran; är den falsk, så ster
 Nödwändigt, att en blind den blinde leder
 Och båda falla uti gropen ner.
 Att eder lära ej är Skriftens lära
 Och häfderna ett blodigt wittne bära.

Så länge himlens Gud predikas brinna
 Af samma låga känslor och begär,
 Som swaga människan bär öfwerwinna
 Om hon skall vara Honom täd och kär,
 Är icke tänkbart, att hon kan besinna,
 Hur wädelig en lastbar lefnad är,
 Då ett Gudomligt föredöme lemnas
 I religion att hata, wredgas, hämnas.

Borrt, Lärare, all mensklig surdeg renser,
 Som uti Ordets stad och ställe träd! —
 Den swaga lysmass, som på tufwan glänser
 I natten, är ett ljus wäl på sitt sätt,
 Men lyser inom allt för tränga gränser,
 Att kunna leda wandringsmannen rätt.
 Blott Kristus är wårt ljus, des strålar döljen,
 Ej längre under menskodifters höljen!

Prediken kärlek, fringgån icke lagen,
 Prediken tro och kärlek i förbund! —
 Som, utan wärman, ljuset ej i dagen
 En blomma bringar fram på jordens rund.
 Förmår ej heller, ifrån kärlek dragen,
 Den blotta tron ur hjertats falla grund
 En sådan frukt, som bättring tillhör, bringa
 Och anden öfwer jordens stoft bewinga.

Hvad kan wäl låna synden mera styrka,
 Att kläda jorden i en hemsk gestalt,
 An, hvad som sker, att ideligen yrka
 Att tro, förutan gerning, werkar allt
 Till salighet, men ej att Herren dyrka
 Dermed att göra så som Han befallt,
 Ty detta kallas att "förtjena", wilja
 Sin salighet och sig från "Nåden" skilja.

Så menniskan i säkerhet insöfswes
 Med att Guds bud ej någon hålla kan;
 Att till ens frälsning blott den tron behöfswes,
 Att Christi blod, som uppå korset rann,
 Afplanat synderna — och dermed söfswes
 Bemödandet att lefwa som en sann
 I själ och hjerta lifwad Christen eignar,
 Ty syndens öfning henne mera fögnar.

Det tröstas på, att Christi förbön galler,
 Och dertför trampas slitigt lastens stig:
 Men den, på Nåden, utan bättring, ställer
 Sitt hopp om salighet, bedrager sig:
 Sin egen straffdom syndens gerning fäller
 Och i förderfwets afgrund störtar dig.
 Förlåtelsen ej lindra kan den smärta,
 Som wäntar hwarje obotsfärdigt hjerta.

När skall, o Gud! ett bättre skick sig röja
 På denna jordens blodbestänkta hed?
 När skall hon ryckas bort, den otrosslöja
 Som tvingar andens blick åt vrätt led?
 När skall Din kyrka sig ur gruset höja
 Och nytt Jerusalem sig sänka ned
 Och jorden blifwa hwad hon skulle wara,
 En grönklädd tempelgård för himlen bara?

O! måtte snart den dagen inne wara,
 Då mörkrets dimmor ifrån jorden fly,
 Den dag, som jord och himmel skall förklara
 Då Han, som sagt: Si jag gör allting ny
 Skall i Sin herrlighet Sig uppenbara
 I himlens, det är, Ordet bokstafs-sky!
 Jag hör deß milda morgonfläktar susa,
 Välkommen gryning till den dagen ljusa!

De sköna sanningar i Ordet stråla
 Med högre glans från himlen i vår tid,
 Fast mängdens ögon dem ej kunna tåla
 Och måste wänjas småningom derwid. —
 I dunkla färger bilderna sig måla
 Så länge ljuset kämpar än sin strid
 Mot nattens mörker, som dock afbräckt lider
 I mån som jorden sig mot solen wrider.

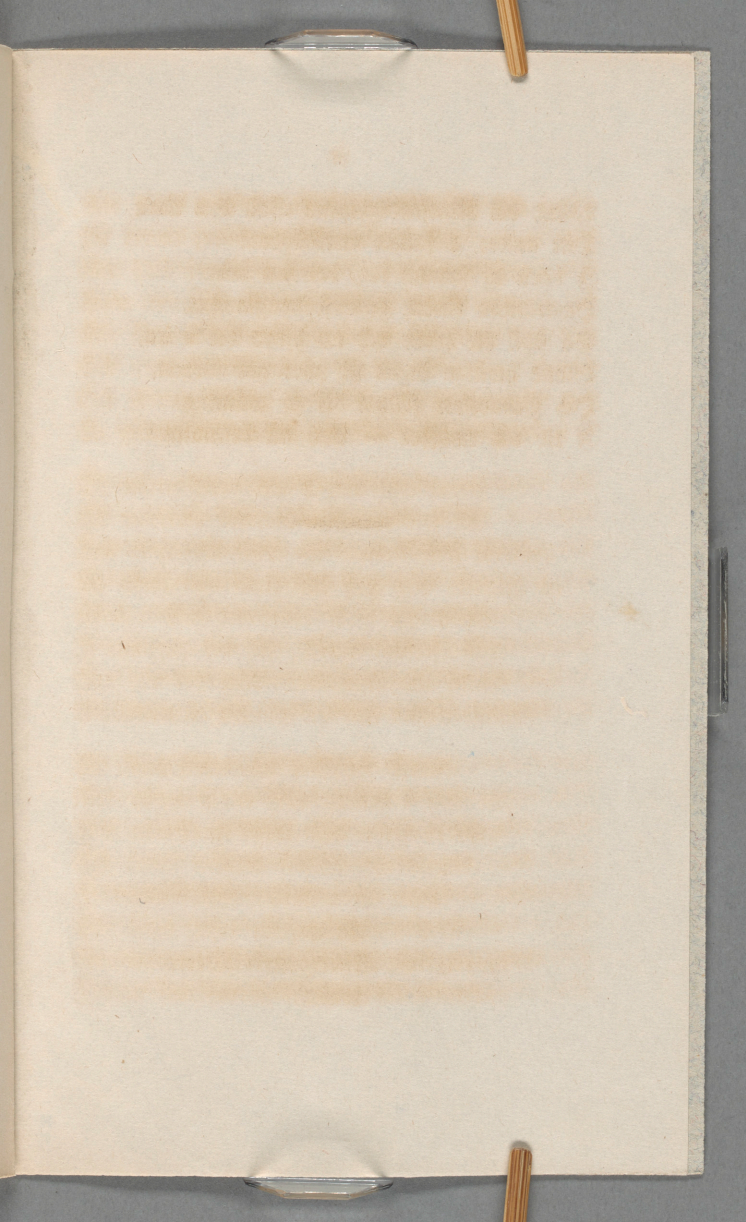
Vänd till Rättfärdighetens Sol, den klara,
 Ditt anlete, o fallna mensklighet!
 I barn af samma far, bewisen bara
 Hwarandra kärlek, huld fördragsamhet,
 Så skall en herde och en hjord det wara,
 Bland hwilken ingen ulf mer gör förtret,
 Och Paradisets sällhet bli' er winning
 I tid och ewighet — Upp till besinning!

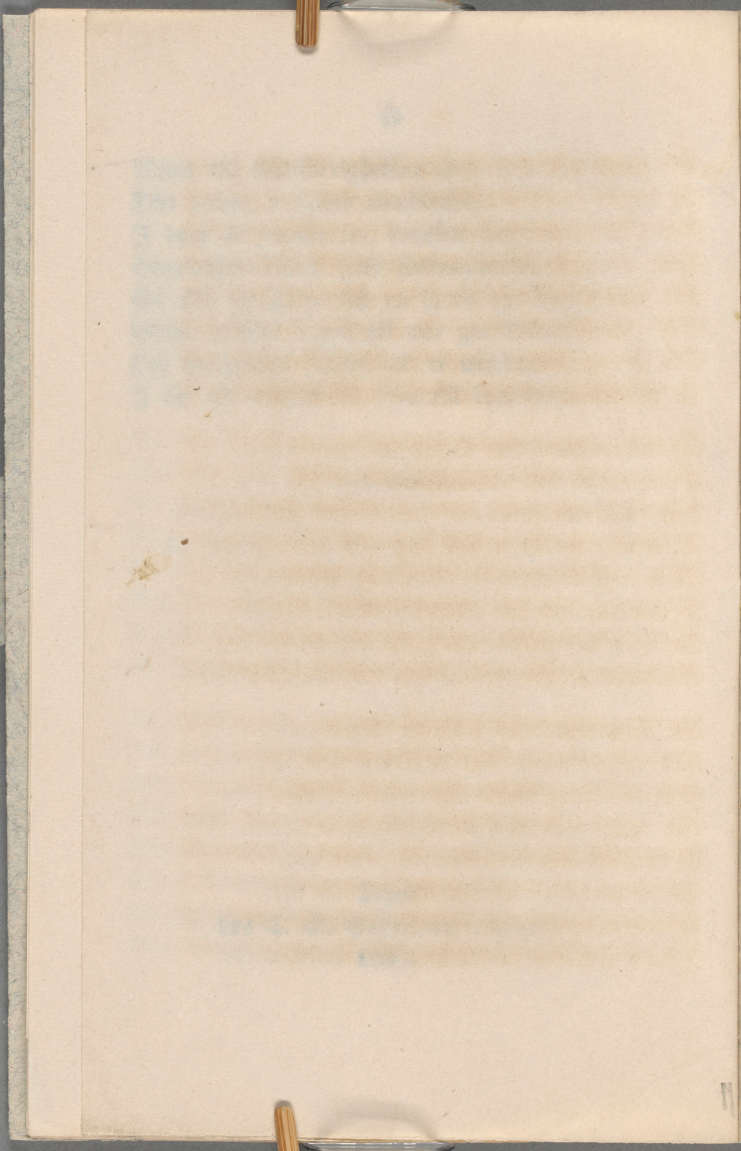

Tryckt

hos C. G. Söbergren i Werjö,

1860.

Inches

1

2

3

4

5

6

7

8

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19

Centimetres

TIFFEN® Color Control Patches

© The Tiffen Company, 2007

Blue Cyan Green Yellow Red Magenta White 3/Color Black

